

Dankwoord bij de uitreiking van de Leeuwenpenning 2010

Ik wil het bestuur van het Davidsfonds Sint-Niklaas van harte danken voor deze leeuwenpenning, hoewel ik – al de vriendelijke loftuitingen van de verschillende sprekers ten spijt – nog altijd niet goed beseft waarvoor ik die onderscheiding wel verdiend zou hebben...

Ik heb gewoon het geluk gehad – en ik heb het nog altijd – het nichtje van Anton van Wilderode te zijn.

Want stel: je hebt als 14-15-jarige je heerom Cyriel, Anton van Wilderode, bijna dagelijks op zijn ‘zoldertje’ in de Collegestraat 46 in Sint-Niklaas (naar zijn eigen zeggen ‘als een razende zot’) bezig gezien aan de vertaling van Vergilius. Vergeet je dat ooit?

Stel: je bent 20 jaar en pas afgestudeerd als lerares. Anton van Wilderode vraagt je of hij je eindwerk over het Halewijnlied mag gebruiken voor zijn schoolboek ‘De dubbelfluit’. Hoe zou jij je voelen?

Stel: jij mag (tussen aanhalingstekens) de drukproeven van die ‘Dubbelfluit’ en van praktisch al zijn volgende uitgaven corrigeren en hij zegt geregeld: als jij die nagekeken hebt, ben ik er gerust in. Wat doet dat met een mens?

Stel: Van Wilderode laat je een reeks nieuwe gedichten lezen en vraagt of jij die wel goed vindt. Wat denk jij dan?

Stel: de dichter belooft je al een tijdje eens een gedicht voor jou te zullen schrijven en op reis in Catalonië komt het er – voor jou eindelijk – van: het worden er een vijftal en vier ervan worden enige tijd later – mét opdracht aan jou – opgenomen in de afdeling *Onverwachts onderweg* van zijn Verzamelde Gedichten. Hoe ervaar je dat?

Stel... zo zou ik nog even kunnen doorgaan...

Kortom, wat ik zeggen wil: ik heb me altijd zeer nauw betrokken gevoeld bij heerom Cyriel en bij zijn werk als Anton van Wilderode.

Toen vrijwel onmiddellijk na zijn overlijden van vele kanten gretig en soms onbeschaamd en opdringerig gevist werd naar de plannen van zijn familie met zijn huis en de inboedel ervan hielden onze ouders, mijn broers en ikzelf ‘familieraad’. We wilden huis en inboedel samen bewaren en ten dienste stellen van de gemeenschap. U kent het verdere verhaal.

Iemand van de familie zou in opdracht van de provincie Oost-Vlaanderen de volledige inboedel van het huis en alle geschriften van Anton van Wilderode inventariseren en iedereen vond dat een opdracht voor mij. En ik was meer dan blij met mijn nieuwe, boeiende job.

Vooraf door het lezen van zijn dagboeken (1963 – 1996) werd ik me hoe langer hoe meer bewust van het belang van Van Wilderode voor de Vlaamse cultuur en literatuur en van de absolute noodzaak zijn gedachtenis en zijn werk levend te houden. Het is dan toch niet te verwonderen dat ik – waar mogelijk – altijd klaar sta om daaraan mee te werken. Mocht dat niet zo zijn dan was, denk ik, er iets grondigs met me mis.

Kortom, wat ik zeggen wil: alles wat ik gedaan heb, doe en nog zal doen als *bezielster van het literair en Vlaams erfgoed van Anton van Wilderode* (zoals de uitnodiging tot deze plechtigheid het zo mooi formuleert) vind ik de normaalste zaak van de wereld, want als je van iets of iemand houdt, heb je daar heel veel voor over. Toch?

Daarom zal – dat denk ik tenminste – niemand me kwalijk nemen dat ik deze leeuwenpenning 2010 opdraag aan alle mensen en verenigingen die ijveren voor de blijvende nagedachtenis van Anton van Wilderode – en dat zijn er God zij dank zoveel dat ik mij niet durf te wagen aan het noemen van namen – Verder wil ik mijn familie, en niet in het minst Anton van Wilderode zelf laten delen in de eer die mij hier vandaag omwille van hem te beurt valt. En zo maak ik de cirkel rond, want bij de uitreiking van de allereerste leeuwenpenning aan Leo De Meulenaer in 1987 sprak Van Wilderode de laudatio uit...

Besluiten wil ik met het gedicht *Daar is maar één land* waarin Van Wilderode openlijk belijdt dat hij van Vlaanderen houdt, een liefde die één van zijn belangrijke inspiratiebronnen was én de grondslag van zijn levenslange inzet voor de Vlaamse ontvoogding.

Begint dichtbij met emeralden gras,
wordt akkerland en onvoorspelbaar weide,
wordt waaiend zomerbos en blauwe heide
en water in de sloten waterpas
met zoveel onverwacht ultramarijn
waarin het land ligt dat mijn land kan zijn.

De dreven onbeweeglijk onderweg
met brand van brem tegen gekrulde bramen
met karrensporen schots en scheef tezamen
maar op een afstand broederlijk terecht
tot bijna een getrokken rechte lijn
die door het land loopt dat mijn land kan zijn.

Een buurtschap en een dorp. Intens een stad
met torens die vroegmorgenlijk ontwaken
boven de staande slaap van zoveel daken
en groen uit binnentuintjes opgespat,
een door de eeuwen opgetrokken schrijn
waarrond het land ligt dat mijn land kan zijn.

Zolang de Heer mij adem wil verlenen
zeg ik en zing dat Vlaanderen het ene
énige land is dat mijn land kan zijn.

Ik dank u.

Hildegard Coupé